

POUTNÍK

ROČNÍK II
LISTOPAD 1998

DÍTĚ V KOSTELE

- Jirko, do kostela jdeme, abychom se mohli setkat s Ježíškem. Říct mu, co nás trápí, aby nám pomohl. A právě když přichází mezi nás, máme ho pozdravit jako slušní lidé a ne si hrát! Až řekne pan farář „Toto je mé Tělo“, pozdravíme Ježíška potichu, protože v tu chvíli právě Ježíšek přichází mezi nás!
- Ale když, dědečku, já Ježíška ještě neviděl.
- Já taky ne, Ježíšek není vidět, jako není vidět třeba vítr a přece cítíš, že ten vítr tady je. Až ta chvíle přijde, já ti řeknu a pozdravíme Ježíška spolu.

To už vcházíme do kostela. Jirkovy oči hoří. V kostele je nápadně tichý, určitě víc než jindy. A už když jde kněz k oltáři, tahá mě za rukáv:

- Dědečku, už?
- Ještě ses ani nepřipravil. Teď uděláme velký kříž.

Otevřel dětskou modlitební knížku. Listuje jako o závod, jako když buddhisté točí modlicím mlýnkem. A je tu čtení:

- Dědečku, už?
- Ne. Teď se na Ježíškovu návštěvu připravujeme tak, že si čteme příběhy z doby, kdy on sám žil mezi lidmi, chodil s nimi do kostela a učil je, jak se mají chovat. Poslouchá. I kázání trochu. A najednou Maruška s Jendou přinášejí dary.
- Dědečku, už? Už je Ježíšek tady, dědo?
- Chceš, aby tu Ježíšek už byl, a ještě pro něj nemáš ani dárek. Copak mu dáš?
- Korunku do košíčku.
- To taky, ale od tebe by měl Ježíšek nejradši, kdybys mu řekl, potichu, že si budeš uklízet hračky.

Ztichl. I listovat v knížce přestal. Přemýšlí. Snad ani neslyší, jak kněz říká: „Vezměte a jezte. Toto je Tělo mé.“

- Jirko, Ježíšek přišel. Pozdravíme!
- Ahoj Ježíšku!

Nemluví. Zná ho a tak vím, že se snaží Ježíška nějak poznat. Pohládl jsem ho. Podíval se na mne a usmál se.

- Když jsme spokojeni, šťastni, Ježíšek je mezi námi a poodejde, až když zase zlobíme, víš?

Pro pohlazení kněze si šel s Maruškou. Pak v lavici udělal kříž. Nepovedl se mu, udělal ho obráceně, ale byl to jeho křížek. Jeho vlastní nápad, jeho dárek. Jako by říkal:

- Ježíšku, vím že jsi tady a Ježíšku, víš že já tě mám rád.

No vida, říkám si v duchu já, i toho malého Jirku zaujala docela těžko pochopitelná věc. Ježíš k nám přichází každou mši svatou znovu a znovu se nám dává. I my se k němu chceme přibližovat, jen to moc neumíme.

Dítě věří úplně všemu, co mu řekneme, dokud jej sami nepodvedeme. My potřebujeme důkazy, jemu však stačí, že to řekneme my a nám přece věří. A tak nepropásněme tuto dobu a učme dítě víře v Boha!

Často se klidně díváme na kněze, jak se snaží překřičet kloučka, který si z lavice udělal na chvíli závodíště. Dříve nám rodiče kupovali na poutích kosticí vykládané modlitební knížky, ve kterých jsme se snažili „číst“ jako dospělí. Moje knížka byla v němčině, to však nevadilo, byla krásná, však ji mám dosud.

Ano, je dnes těžší vystřídat se doma s dětmi, které jsou ještě malé, ale když už dítě do kostela vezmeme, proč mu neřekneme, co tam vlastně chceme?

Maminko, proč musím do kostela, vždyť hrát si můžu pod okny?

Vzpomínám si, jak jsem jednou uklízel kostel a přišel za mnou asi dvanáctiletý kluk:

- Co to je za destičku na oltáři?
- Tam se uchovává kůstka některého z našich svatých. První mše se konávaly na hrobech mučedníků a tak dodnes je vlastně každý oltář hrobem těchto svatých. Zůstal pak se mnou, dokud jsem neuklidil, poslouchal vyprávění o svatých a pak jsem se i pomodlil. Dosud byl pro něj kostel jen místem, kam každou neděli „musel“. A přitom stačila jen malá destička na oltáři, že tam zůstal sám a „nemusel“.

Jednou by nám děti mohli říct, že už jsou dospělí a že už do kostela „nemusí“.

Díky za chléb

Díky Ti, Pane, za louky, pole,
že máme i dnes chléb na stole.

Díky Ti, že dáváš slunko v pravý čas,
aby na poli mohl dozrát klas.
Abychom svážen mohli do stodoly
a hojnost měli z našich polí,
aby bylo hojnost chleba.

Ó, Pane, modlit se za to nám třeba!
Těž, aby každý hospodář
vzdával Ti díky, Pane náš.

H. Grupáčová

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

BUNU ZIUA RUMUNSKO (DOBŘÝ DEN RUMUNSKO) - 1. ČÁST

Na letošní léto nám, stejně jako na to předchozí, zbývají už jenom vzpomínky. Spolu s fotografiemi vytvářejí mozaiku poznání něčeho nového. Během našich výletů jsme měli možnost poznávat lidi se svými zvyky, neznámé přírodní scenérie, historické památky.

Chystal jsem se tuto možnost také využít. Společně s mojí sestrou Jarčou, Jiřím Fajtem a Hankou Faltusovou mě zaujala nabídka brněnské CK Kudrna. Rámcově jsme se shodli na tom, že bychom rádi podnikli cestu do rumunských hor. Výběr konkrétního pohoří nebyl nijak jednoduchý, protože část katalogu CK nazvané „Rumunské Karpaty“ nabízela výpravy do 14 oblastí a názvy jako Semenic, Banát, Retezat, Vilcan, Fagaras apod. nám ani zdaleka nepřipadaly povědomé. S pomocí krátké charakteristiky jednotlivých oblastí uvedené v materiálech cestovky a informací získaných v turistické publikaci „Rumunské a Bulharské hory“, padla volba na cestu do pohoří Bucegi a Piatra Craiului. Při našem rozhodování zvítězily „Bílé“ a „Nebetyčné“ hory. Slovní spojení Piatra Craiului znamená Králův Kámen. Možná, že při našem výběru sehrály svojí roli i tyto poetické překlady.

Pro vaši lepší představu bude asi dobré, když se vám pokusím obě pohoří tak trochu popsat. Bucegi je nejznámějším a nejnavštěvovanějším rumunským pohořím ležícím při komunikační spojnici mezi Bukureští a Brašovem. Tvoří jej několik hřebenů situovaných ze severu k jihu, jejichž šířka je téměř 25 a délka největšího z nich 15 km. Hlavní hřeben má charakter zvlněné náhorní plošiny pokryté nízkým travnatým porostem, z něhož vyčnívají větší či menší zářivé bílé skalní útvary. Zajímavý je kontrast mezi touto plošinou a strmými, desítky až stovky metrů vysokými skalními stěnami tvořícími okraje plošiny. Nejkrásnější pohledy na skály se nabízejí z hlubokých údolí pod nimi. Stavebním materiálem je mnoho vápencových vrstev, na kterých jsou nalepeny úlomky pískovců, břidlic a jiných hornin. Vzhledem ke svému složení, působení větrů a dešťových srážek zde existují mnohé krasové útvary - jeskyně, soutěsky, prohlubně apod. Klima tohoto pohoří vyniká svojí nestálostí. I během letního období může teplota klesnout pod bod mrazu a hřebeny zasypat sněhová přeháňka. Pohoří Piatra Craiului leží mezi pohoří Bucegi a Fagaras. Svojí rozlohou 130 km² patří k menším samostatným částem Východních Karpat. Tvoří jej v podstatě jeden hlavní hřeben dlouhý 15 km, který je výraznou dominantou krajiny. Z prudkého nesnadno přístupného hřebenu padají četné pilíře a žebra oddělující řadu dolin. Skalní stěny září díky svému složení z čistého bílého vápence daleko do okolí. Pochod po tomto hřebenu připomíná

slovenské Roháče a byl zařazen na závěr našeho osmidenního putování jako jakýsi zlatý hřeb programu.

Začali jsme se těšit na dny strávené v horských oblastech Evropy, nepostižených silnou koncentrací průmyslu a zásahy člověka. Formu přechodu pohoří zvolily pracovníci CK tzv. „natěžko“. Tzn, že autobusem přijedeme na určité místo, během pochodu se přesuneme o několik desítek kilometrů dál a autobusem odjedeme domů. Musíme tedy počítat s mnoha faktory, které na nás mohou během cesty působit. Nesmí nás zaskočit jakákoliv změna počasí, musíme být vybaveni potřebným množstvím potravin, nádobami na pitnou vodu, lehkým stanem, účinným plynovým vařičem s náhradními náplněmi a dobrými botami. Otázka potravin dnes nepředstavuje problém. Obchody nabízejí široký výběr polotovarů v prášku, které stačí nasypat do vody a doslova jen pár minut vařit, aby se staly požitelnými. Oblečení musí být takové, abychom v něm ve zdraví přežili horké letní dny, ale i ty během nichž teplota klesne na nezvykle nízké hodnoty. Podobně jsme posuzovali výběr další nezbytné výbavy. Žijeme ve světě spotřeby, takže stačí vybírat v přeplněných obchodech a přemýšlet o tom, s čím vypomohou hodní kamarádi a kterým investicím se nevyhneme.

Sbalit si potřebnou výstroj znamenalo nakonec mnohem tvrdší oříšek, než se nám původně zdálo. Zkušené přátelé doporučovali pečlivě zvažovat, a to doslova, nezbytnost každé maličkosti plnicí útroby batohu o objemu minimálně 60 l. Když se ručička váhy zastavila na hrozivě vyhlížející číslici 18, byl jsem bohužel nucen vyměnit „zrcadlovku“ vážící celý 1 kg za lehčí a menší automatický fotoaparát. Podobně si počínali všichni, vedeni snahou udržet hmotnost svého zavazadélka co nejniž pod hodnotou 20 kg.

(RM, pokračování příště)

PODOBENSTVÍ O HOŘČIČNÉM ZRNU (L-13,18-19)

„Království nebeské je jako hořčičné zrno, které člověk zasel na svém poli, je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“

Jen v krátkosti bych se chtěla vrátit k výpravě do Krkonoš, kterou pro nás zorganizoval 28.10.1998 Zdeněk Macháček (ml.). Pro mne osobně byl celý den jedinečným zážitkem a především příležitostí vymanit se z běžných, každodenních starostí a povinností a rozjímat v „tichu“ hor. Dostala jsem možnost podělit se o své okamžité nápady, myšlenky a podněty s někým blízkým, s někým, kdo jde právě blízko vás. Za celý den jsme toho spolu prožili opravdu hodně a já doufám, že někdo ze zúčastněných se odhodlá a pár řádek napíše i do Poutníka.

Za sebe bych se s vámi chtěla podělit o jednu myšlenku. Takové to první „nařknutí“ přišlo někde cestou ze Špindlerova Mlýna na Labskou boudu a od Medvědí už jsem šla s jistotou, že vím, proč jsem se na tuhle výpravu (i přes špatné počasí) vydala. Že už vím, proč mne Bůh vedl. Tato cesta byla odpovědí na mé modlitby a prosby, kterými jsem nebe v uplynulém měsíci zahrnovala. Bůh mne vyslyšel a na naší SPOLEČNÉ cestě mi ukázal tu MOU.

Je až neuvěřitelné, jak z malinkého pramínku Labe, který lze v mlze a sněhu téměř přehlédnout, je po několika kilometrech silná řeka. Padá z výšky (Labské vodopády), prodírá se skalou až do údolí a svým úsilím se stává stále silnější a roste.

A co teprve zázrak lidského stvoření, z maličkého „nic“ je za pár měsíců človíček a za několik málo desítek let zralý, dospělý člověk. Ale co ho to stojí práce a námahy, co síly musí na své cestě vynaložit, aby byl tím, čím je a být má.

Nám křesťanům byl při křtu dán Duch a tak jako roste tělo, i on by měl růst. Ovšem s tím naším duchovním růstem je to stejně složité jako s řekou, která stéká z hor - chvíli v klidu, chvíli padá z výše a bouří a pak na delším či kratším úseku nabírá síly na další cestu, cestu k cíli. Řeka na své pouti mohutní také díky spoustě malých přítoků, potůčků, stružek, kterých si běžně ve všem tom shonu ani nevšimáme. A přesto by právě bez nich nebyla tím, čím je. Každý z nich jí dává větší sílu, každý z nich jí pomáhá vyrůst a tak se dostat dál.

Ani my nejsme schopni sami duchovně vyrůst, také potřebujeme spousty „malých přítoků“ a neměli bychom je přehlížet či považovat za bezvýznamné.

A proč to podobenství na úvod? Myslím, že nejlépe vystihuje myšlenky, které mi na horách šly hlavou; že všemu malému je dáno vyrůst a velkému je dáno přinášet druhým prospěch. Stejně jako hořčičnému semínku a stromu, v němž zahnízdí ptáci.

Pane, DÍKY, po 20 km ve sněhu, větru a mlze se cítím o kousek větší.

J. Macháčková

DO KATEDRÁLY V TEPLÁKÁCH!

Co to má znamenat? Ptáte se, o čem to bude? Pokusím se vám vyprávět, jak se to všechno seběhlo. Po vyšetření na ortopedii v hradce nemocnici nám lékař oznámil: „Váš syn musí být operován! Okamžitě! Nastupte, co nejdříve to půjde.“ Tak jsme se přes nejrůznější komplikace snažili opravdu „nastoupit“ co nejdříve. Ve čtvrtek dopoledne nás vřele přijaly sestry na dětské ortopedii a zahrnuly nás veškerou péčí. Počítala jsem s tím, že hned v pátek ráno proběhne operace. Raději jsem se chtěla ujistit u sestřičky, ale k mému velkému údivu mně oznámila, že v pátečním programu operací nejsme a že to bude až v pondělí ráno. Neskrývala jsem svůj údiv, ale plán už byl napsaný dopředu. Rychle jsem uvažovala, že nám to udělalo čáru přes rozpočet, jak se říká. Do Hradce jsme přijeli v letním oblečení a nepočítali s tím, že budeme něco jiného potřebovat. Ještě v pátek bylo teplo a tak jsem neváhala, vypůjčila si starou nemocniční „Libertu“ a vyrazili z nemocnice do města. Hlavním cílem bylo pochopitelně zjistit cestu na náměstí ke katedrále, abychom mohli v neděli jít na mši svatou. Protože Hradec neznám, bylo to docela dobrodružství. Věže katedrál byly tak blízko a my se k nim stále nemohli dostat. Nakonec přece. Katedrálu jsme si prohlédli a pak mě napadlo, že by nebylo od věci podívat se na Bílou věž. Pán v pokladně nám ne zrovna ochotně pohlídal kočárek a já s Tomáškem stoupala pomalu po schodech až nahoru. Výhled byl nádherný a také jsem se trochu zorientovala, kudy jsme vlastně přijeli a kam se máme vracet. Cesta zpět nám utekla rychleji a měla jsem radost, že jsme si udělali tak pěkný výlet. Jenže v sobotu se prudce ochladilo a přišlo a tak jsem přemýšlela, jak to uděláme s oblečením. Sestřička říkala, že tam něco mají. Opravdu. Starší tepláčky s povolenou gumou a červený svetřík, který Tomáškoví sahal až téměř ke kolenům „No co“, říkám si, „zkusíme to!“ V sobotu jsem ho do toho ustrojila a vyrazila na chvíli po areálu nemocnice. Docela to šlo. Hlavně aby v neděli nepršelo. Nedělní ráno - prší. Všude kolem dokola černé mraky. Ale je teprve 7 hodin, to se ještě vše může změnit. Ve 3/4 na 9 neprší - vyrážíme. Svěřuji to do rukou našeho Pána. Asi na polovině cesty dokonce začíná vykukovat slunko. Zaplavuje mě pocit radosti a říkám si v duchu: „Díky, Pane!“ A jak se dívám po té modré obloze, která tu a tam prosvítá - najednou stojím v louži. Studená voda a bláto v sandále mě rychle vrací na zem. No to je teda věc. Jedna ponožka bílá - druhá už ne. Ale co. Když se blížíme k náměstí, potkáváme vyšňožené pány, dokonce jednu dámu v bílých rukavičkách, jak pomalu kráčí ke katedrále. Trochu jsem si s tou pískající Libertou připadala hloupě, ale nakonec si říkám, vždyť v tom, jak člověk vypadá, to vůbec nespočívá. Mše svatá byla pěkná a milým pohlázením bylo i setkání se dvěma děvčaty z naší farnosti, která zde byla také na mši svaté. Těm teplákám jsme se společně zasmály. S načerpanou silou jsme se radostně vraceli do nemocnice.

V pondělí ráno - Tomáška odvázejí na sál. Operace netrvá ani tak dlouho. S velkým rachotem se otvírají dveře a mého malého pacienta nakládají do kočárku pro dvojčata, protože se nikam jinam nevejde. Obě nohy jsou v sádře a tvoří ještě s rozporou písmeno A.

Na pokoji Tomášek spí. Ještě v narkóze. Minuty ubíhají. Sedím u postýlky a snažím se číst: „... ale opravdu jsem přesvědčen, že svůj ráj, svoji věčnost si spoluvytváříme každým okamžikem svého současného života. My vlastně vrůstáme do věčnosti podle toho, jak rosteme ve schopnosti milovat a jak se to projevuje v naší spolupráci s Bohem a ostatními v dějinách každého dne.“ (kardinál M. Vlk)

Najednou si uvědomuji, jak to, co právě čtu, krásně navazuje na včerejší evangelium a promluvu při mši svaté. Četl se zrovna úryvek o tom, jak vstoupit do Božího království (Lk 13, 22-30).

Tomášek se začíná probouzet a pláče. Nechápe, co se to děje, proč to bolí... Hodiny se vlečou, utišování moc nepomáhá. Je noc, nespíme. Začíná se projevovat únava a vkrádají se myšlenky ... „Proč musí děti tolik trpět? Takový uzlíček...“ Prosím Pannu Marii o pomoc, alespoň na chvíli usnout. Konečně ráno. Pláč ale neustává, snad pomohou nějaké léky. Zkoušíme to. Na chvíli je to lepší. Situace se začíná zlepšovat a další den už konečně vyloudím na tváři malého Tomáška i letný úsměv. Když se vracím zase ke knize, zrovna se dostávám k otázce, která ve mně hlodá a hlodá: Utrpení dětí a nemocných? A kardinál odpovídá: „Kříž je skutečným zjevením Boží lásky. A tak kříž je pro mě skutečností, která mi dává tušit a přijmout, i když ne pochopit, utrpení bezbranných, utrpení dětí. Já věřím, i když nechápu, i když je to pro mne těžké, já věřím v Boží lásku. Nedovedu si to vysvětlit, ale věřím, že Bůh je láska. Jedině toto - Kristův kříž a Kristovo utrpení - mi pomáhá přijmout utrpení bezmocných spravedlivých i utrpení dětí.“

Den ze dne je situace lepší a těšíme se domů. UVědomuji si, jak vlastně každý okamžik, každá maličkost je v našem životě perfektně naplánována a my máme s důvěrou za vše děkovat našemu Pánu.

Citace byly z knihy „Rozhovory s kardinálem Miroslavem Vlkem“. Autor Jiří Zajíc na přátelských posezeních s kardinálem Vlkem zaznamenal jejich rozhovory na téma Osměro blahoslavenství. V osmi kapitolách s lehkostí kardinál Vlk zodpovídá řadu velice zajímavých dotazů, které jsou vždy zaměřeny k jednomu z blahoslavenství a k tomu, jak se toto máme snažit vnášet do každodenního

života. Krásnou tečkou celé knihy je dotaz J. Zajíce: „Rozumím tomu tak, že bychom si měli troufnout pohoršovat hloubkou naší naděje, odvahou naší víry a šíří naší lásky?“ Odpověď: „Přesně tak.“ (EJ)

KALENDÁŘ

Ne 29.11. – 15.00 hod.	Slavnostní ordinace nového faráře Českobratrské církve evangelické v Horní Čermné
Ne 29.11. - Ne 6.12.	Obec. úřad v D. Čermné pořádá prodejní výstavu: Advent a vánoce s keramikou včetně Mikuláše keramičky paní Zuzany Seidové z Brna ve Svatební síni na náměstí v Dolní Čermné. Výstava bude doplněna vánočními zdobenými perníčky, svíčky a květinovými dary. Slavnostní otevření výstavy je v neděli 29.11.1998 ve 14.00 h. Ve všední dny bude výstava otevřena Po - Pá 9.00-11.30 h. a 14.30-17.30 h., So 9.00-11.30 h. a Ne 6.12. 8.30 - 12.00 h. a 15.00-18.00 h. Vstupné dobrovolné. Srdečně vás všechny zve Obecní úřad Dolní Čermná.
Ne 6.12. – 14.00 hod.	Mikulášská besídka s nadílkou v orlovně Dolní Čermné Pro děti jsou připraveny zajímavé hry a soutěže a pochopitelně tradiční setkání se sv. Mikulášem. Pořádá a srdečně zve MO Jednota OREL.
So 12.12.	Adventní duchovní obnova naší farnosti. Duchovní den povede P. Bohumil Kolář z Prahy, bývalý spirituál Arcibiskupského semináře v Praze. Duchovní obnova začne již v pátek po večerní mši svaté a v sobotu bude pokračovat třemi promluvami a příležitost ke sv. zpovědi. Bližší informace budou ještě včas oznámeny.
So 19.12. – 18.00 hod.	Vystoupení dolnočermenského dětského souboru JITŘENKA s vánočním pásmem a koledami ve farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné
Ne 20.12. – 17.00 hod.	Koledování pod vánočním stromem na náměstí v Dolní Čermné Vystoupí děti čermenské farnosti s vánoční scénkou a koledami a po té zahraje čermenská dechovka lidové koledy. Peněžní sbírka bude věnována na léčení Likvidace lepry.
Čt 24.12. - Štědrý den	Slavná půlnoční mše sv., při níž kostelní sbor v Dolní Čermné provede Českou vánoční mši od Jana Jakuba Ryby „Hej mistře!“

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (10. ČÁST)

Kongregace dcer Nejsvětějšího Spasitele - spásitelky (DNS)

Kongregace spásitelky vznikla v Alsasku ve Francii v městečku Niederbronn r. 1849. Zakladatelkou je ctih. Matka Alfonsa Alžběta Eppingerová. Ta měla častá soukromá vidění. Říká se, že uměla i číst v lidských srdcích. Ve zjevení Spasitele dostala pokyn k založení kongregace, která má sloužit v lásce chudým, nemocným dětem. Se souhlasem štrasburského biskupa P. Reicherda byla kongregace založena a rychle se šířila do sousedních zemí. Papežské schválení obdržela 11. dubna 1866. Samostatné kongregace byly utvořeny mimo Francii v Rakousku - Vídeň, v Německu - Würzburgu, v Maďarsku - Soproni, a generalát v Římě. V r. 1916 přišly spásitelky do Bratislavy a tak byla vytvořena samostatná kongregace na Slovensku. Teprve v r. 1950 byla vytvořena i česká provincie ve Znojmě. V r. 1950 byly sestry z kláštera vyhnány, a byla jim zabráněna i jimi vybudované ošetrovatelská škola. Sestry postupně byly přesídlovány do léčebny v Letovicích, do ústavu mentálně postižených v Borotíně a poté do charitního domu v Bílé Vodě a poté zanedlouho do domova důchodců v Lažanech u Blatné.

Kongregace dcer Nejsvětějšího Spasitele je Institutem papežského práva. Jednotlivé domy jsou řízeny centrálně. Generální představená sídlí v Bratislavě, provinční ve Znojmě.

Cílem kongregace je Boží sláva a posvěcování členek řeholního společenství při zachování tří jednoduchých slibů: čistoty, chudoby a poslušnosti, zachováním řehole sv. Augustina a konstitucí a vykonáváním apoštolátu křesťanské lásky. Apoštolou náplní kongregace je sociální a charitativní činnost, ošetrování nemocných, starost o chudé, vyučování a výchova mládeže, pomoc kněžím v pastoraci.

Řeholní oděv se skládá z černých šatů s bílým límečkem a černého závoje na bílém čepci. Na prsou nosí novicky kovový medailónek Panny Marie s Ježíškem a obrazem sv. Augustina na druhé straně. Při prvních slibech je medailónek nahrazen kovovým křížkem.

Při přijímání adeptek se požaduje alespoň všeobecné vzdělání. Přijímají se dívky do 30 let věku. Postulát trvá 6 měsíců, noviciát 1 rok. Novicka skládá první sliby na 1 rok, které dvakrát se obnovují a potom se obnoví na 3 roky. Po 6 letech juniorátu složí sestra věčné sliby.

Kontaktní adresa:

Kongregace Dcer Nejsvětějšího Spasitele

POSTŘEHY A TREFA DO NAŠICH ŘAD

„OPUŠTĚNÉ“ HROBY

Náš hřbitov díky panu Marešovi a jeho pomocníkovi O. Málkovi „roste“ do krásy: odvodnění kostelních okapů, ze starého nový chodník, vyrovnané hroby, vysypané cestičky mezi hroby, sekaná tráva, ozdobené hroby atd. Je to ke cti místa odpočinku našich drahých i jistá reprezentace farnosti a obce (až na obecní hřbitovní zeď). Není to však samozřejmostí všude, o to víc to těší, že je to u nás. Co však je smutné, že některé hroby jsou jakoby opuštěné, nikým neupravené a nezdobené. Mám pro to dvě vysvětlení. Buď příbuzní žijí mimo obec a hrob navštěvují jen „na dušičky“, nebo již zemřeli. A nebo zde jsou pozůstalí, kteří se o hroby nestarají, což je daleko smutnější.

Co kdybychom se my ostatní také trochu postarali o tyto hroby ? V prvním případě vzít o jednu kytičku navíc a dát ji na nejbližší neozdobený hrob a s trochou píli ho upravit (vč. „dušiček“). V druhém případě, víme-li o člověku, který se o hrob nestará, taktně jej na to upozornit.

ÚKLIDY FARNÍHO KOSTELA

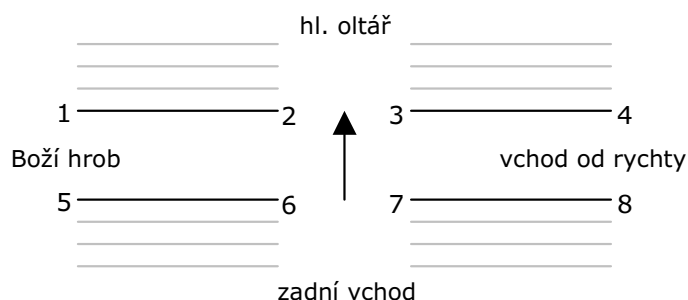
Měl jsem doma dlouholeté seznamy úklidů našeho farního kostela. Nedávno, než jsem je zlikvidoval, jsem se do nich začel a zjistil jsem zajímavý postřeh. Úklidy provádí nikoliv farnost, ale několik obětavých rodin, které se neustále střídají. V seznamech jsou ponejvíce zastoupeny věkově starší farníci, většinou důchodového věku. Méně jsou již zastoupeny rodiny mladých a mládež velice málo. Jsou dokonce i týdny, kdy se na úklid nenapíše nikdo, pak nastupuje zpravidla pan Mareš.

Nechci kritizovat, jen nadhodit problém a otázku, abychom o nich přemýšleli: Je ten náš farní kostel skutečně farní a nebo je jen několika obětavých rodin ?

PŘINÁŠENÍ OBĚTNÍCH DARŮ

Často vidáme v našem kostele poněkud podivnou situaci, že pan farář u oltáře čeká, zda někdo z nás přinese obětní dary, připravené uprostřed kostela na prostřeném stolku. Pokud je to člověk znalý, že obětní dary přináší příbuzný, za zemřelého, za nějž je mše sv. obětována, pak nebývá problém. Problémové je, když je mše sv. sloužená „na úmysl dárce“, nebo na jiný úmysl, kde není uvedeno jméno. Pak nastává ona problémová situace, kdy farníci se dívají jeden po druhém, kdo vstane a ponese dary. A pan farář čeká. Někdy i dost dlouho.

Zde mě napadá řešení, zda by se nemohlo stát pravidlem, že by se přede mší sv. domluvili farníci, kteří sedávají na krajích čtyř lavic a mají snadný přístup ke stolku s dary a že pokud nikdo neponese dary, zastoupí oni. Tak by se mohlo vystřídat osm dvojic v přinášení darů. To však předpokládá přijít včas do kostela a domluvit se. A je po problému. Zkusíme to ?

(js)

„KRABÍČKOVÁ“ SBÍRKA V NAŠEM KOSTELE

Od první neděle adventní, tj. od 29. listopadu t.r., bude opět probíhat v našem farním kostele po celé zimní období „krabičková“ charitativní sbírka pro misie a peníze na likvidaci lepry ve světě. Do připravených krabiček na stolcích u vchodů můžete vkládat:

- **optické potřeby:** brýle, skla, obroučky, samostat. hokejky, sluneční brýle, pouzdra na brýle,
- **hygienické potřeby:** kartáčky na zuby, kartáče, hřebeny, holící strojky, mýdlo, zubní pasty, prášky na praní, spony do vlasů, zavírací nožičky, desinf.vody po holení
- **zdravotnický materiál:** nepoužité obvazy, vata, náplast, obinadla,
- **psací a školní potřeby:** tužky, propisovačky, náplně, gumy, omalovánky, pastelky, bloky, sešity, čisté papíry, barevné papíry, fixy, nůžky apod.
- **známky:** vystřižené z korespondence, filatelistické přebytky odlepené i čisté - nepoškozené
- **pohlednice, telefonní karty, peníze:** na nákup trvanlivých potravin, léků, dopravného
- **klubíčka vln, přízí, nití, zbytky látek, pleteniny, zachovalé svetry na párání.**

Samozřejmě je důležitá i modlitba za misie: prosím, nezapomínejte !

Peníze je možné dávat přímo Vladimíru Jansovi čp. 7, který sbírku organizuje a odesílá.

Že zahraniční misionáři a misionářky jsou vděční i zaslané maličkosti se můžete dočíst z jejich listů, které otiskuje diecézní časopis IKD. O výsledku sbírky a jejím odeslání budete informováni prostřednictvím Poutníka.

Za všechny, kteří potřebují naši pomoc a modlitby, Vám vyslovují upřímné Pan Bůh zaplat' !

Sbírka šatstva bude včas oznámena v Poutníku a Dolnočermenském zpravodaji.

K ZAMYŠLENÍ

NECHTE MALIČKÝCH PŘIJÍT KE MNĚ ...

Je pěkné, že dnes berou mladé maminky, někdy i tatínkové, své malé děti do kostela. Berou i ty docela maličké s kočárkem i ty trochu větší, co rády již sami chodí a třeba se i proběhnou kostelem. Pokud toho běhání není moc a neruší, je to na ně pěkné podívání.

Je také dobré, když tyto děti jdou s maminkou nebo s tátou k přijímání pro křížek a požehnání. Křížek v neděli při přijímání snad tolik nezdrží. Děti si zvykají, zúčastňují se s rodiči přijímat Tělo Kristovo. A je pak milé vidět jejich rozzářené a radostný obličej. Neostýchají se a není jim později zatěžko projít kostelem, jdou-li sami, což nám některým dospělým dělá někdy potíže.

Dříve to tak nebylo. Nebrali jsme kočárek do kostela a tím ani ty malé děti. Být dnes mladou maminkou, brala bych ty své malé děti také ráda s sebou a třeba i s kočárkem.

Maminky, buďte šťastné, že vy dnes tuto možnost máte !

(Vávrová O.)

KONFERENCE V PEKLE - III. ČÁST (P. FERDINAND K., KATOLICKÝ KNĚZ)

Satan burcuje lidské zavržence ke spolupráci

Soudruzi, kteří jste se rozhodli natrvalo zůstat v naší společnosti, přišel čas, kdy máte také prakticky dokázat svou nechuť stále se podrobovat diktátu toho Tvůrce světa. Přišel čas, kdy vás budu moci zařadit do zálohy v našem boji proti němu. Nyní musíme urychleně splnit naše plány, aby nám je nepokazila Ježíšova matka, o které nikdo nemohl ani tušit, že dostane moc zahalit svým bílým závojem celou zem. Ježíš měl ve zvyku lidem vysvětlovat těžké pravdy lidovými podobenstvími. Já to s vámi zkusím taky tak. Vypůjčím si na to jeden článek z kázání nějakého faráře.

Když tvůrce stvořil hvězdy, nedal jim všem vlastní zdroj světla, ale jen málokterou hvězdu pověřil, aby byla centrem mnoha a mnoha jiným, které jen její světlo odráží. Tak jako my, tvorové duchovní, tak i vy, kteří také máte duši, jsme zrcadla postavená dokola kolem světelného centra, abychom svou krásnou čistou zrcadlovou stranou odráželi jeho světlo do tmavého světového prostoru. S tím úkolem jsme ovšem mnozí z nás nemohli být spokojeni, zvláště pak ti, kteří jsme vynikali nad celé své okolí. I my přece máme právo na slávu svého jména. I my jsme chtěli přece svítit svým vlastním světlem. Otočili jsme tedy svá zářivá zrcadla od zářivého slunce jiným

směrem a na něj jsme vystrčili svou zadní tvář. A zjistili jsme, že místo světla vrháme do prostoru dlouhý černý stín. A Tvůrce se nám za to pomstil tím, že porušil náš mechanismus, který nám nedovoluje se znovu obrátit. To nám však nevadí. Stejně by nám to bylo trapné dívat se věčně na jeho přítomnou tvář. Nám vyhovuje lépe naše království tmy. Nevyhovuje nám však titul pouhých adoptivních dětí Božích, zejména když jsme se dozvěděli, že tentýž titul mají dostat i lidé, svou hodností stojící daleko pod námi. Přece nám spíše náležel titul také synovství Božího, který on daroval lidem v osobě Ježíšově. Chceme mu ukázat, že dovedem vládnout světu.

Tisíce let jsem sbíral zkušenosti, až nastal čas je uplatnit. Všechny síly duchovní a technické už máme ve své moci, abychom byli schopni odloučit Bohu ty jeho děti. Nemohli jsme ovšem tušit, že nám přijde do cesty překážka v podobě Ježíšovy matky, které byla dána značná moc. Sdržuje nás svým bílým závojem, rozhánil naše kouřové clony, takže nám hrozí nebezpečí, že bychom nemohli náš program splnit včas. Spoléhal jsem na to, že se zmocníme i duševních sil lidí. Nedaří se to však u všech. Abych se stal vševědoucím, na to mi stačí využít té lidské vyspělé techniky. Potřebuji si získat z lidí i ty nedůvěřivé. A k tomu jsem pozval i vás, kteří jste si svobodně zvolili naše hesla a naše pravdy za své. Budete dělat moje apoštoly a tak pokračovat v úkolu, který jsem vám předkládal už za vašeho života na zemi. Pro vaše moudré, námi inspirované názory, jste si získali takovou vážnost, že se za vámi hrnuli lidé jako za ovci, která se utrhla ze stáda a svým bekáním je vedla do bažin. Máte v tom tedy zkušenost. Dostane se vám z mé moci schopnost ukazovat se dnešním lidem ve své živé lidské podobě a vaše důvěryhodnost je přesvědčí, aby vás následovali do našeho tábora. Bůh Tvůrce musí uznat naši převahu na základě faktů a vy se budete honosit slávou, že jste tomu slavně přispěli. Bude vám to stát za to!

Kolego demone! Můžeš mi prozradit, proč se náš šéf pořád ještě nechce prohlásit za pána světa? To je záležitost zatím ještě tajná. Satan chce mít jistotu, že se mu do toho nedostanou žádné nepředvídané otázky. Snažíme se sice, abychom lidi naučili zříkat se svědomí a vědomě vypínat rozumové myšlení, abychom se mohli zmocnit jejich podvědomí, ale nedaří se to u všech. Náš Pán si chce tedy napřed získat lidi svým obratným a líbivým jednáním, třeba i zázrakům podobným. Na to lidé nejspíš dají. A až bude pevně sedět u nich v sedle, až bude lidský svět ve srabu, chaosu, a nebude vědět kudy kam., pak jim nastrčí svého otroka jako zachránce světového pořádku. Ale ten nemůže vystoupit, dokud drží oprať církve nynější papež. O jeho odstranění se už starají sami jeho lidé, mnozí učitelé i teologové, duchovní pastýři a vůdcové. Nahlodávají a zpochybňují dogmata o Božím Synu – Kristu Ježíši a o vznešenosti jeho Matky Marie. Na základě podkopávání těchto kvádrů pak splaskne budova církve a Satanův otrok Antikrist bude už mít lehkou práci, a dosáhne veliké slávy.

(PeM, pokračování příště)

Posvátné věci země vidíme
až když se podíváme za obzor
a nasloucháme tajemnému
šumění deště.

To je ten okamžik
kdy se otevírá nové vidění duše
které i v malé slze rosy
zří Tebe.

Ó Bože, dej mi milost
naslouchat trojrozměrnému
hlasu světa
a poznat všude Tvou přítomnost.
OCULI MEI SEMPER AD DOMINUM
Největším tajemstvím jsi
Ty Bože v nás.

Zdeněk Fuka

Jitřní

Dokud si ústa neosvěžíš
hojivou rosou jména Ježíš,
nedotýkej se slov.
Jsou jedovatá steskem země.
Z věžňova spánku prýští temně
a leptá jejich kov,
že dřív než stanou na jazyku,
rozpadají se v suchém vzlyku
jak úsměv hořkých vdov.

Dokud jsi oči z nočních stínů
nepozvedl k čelu Mariinu,
i vzpomínek se chraň.
Ty tváře, které v nich se chvějí,
se odbarvují beznadějí
tak jako tvoje skrání,
jak siluety z hloubi sluje.
A pro sen, který pochybuje,
sám v sobě nemáš zbraň.

Václav Renč

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Rok se překulil jako voda a nechce se ani uvěřit tomu, že právě dnes vstupujeme 1.adventní nedělí do období očekávání vánoc - adventu. Je to doba přípravy na vánoce. Nejenže se chystá všechno v domácnostech, ale hlavně se každý člověk snaží připravovat svoje srdce, aby bylo čisté pro Ježíška, který se nám o vánocích narodí.

Jak se asi cítila Panna Maria s Josefem, když oné noci hledali a prosili o střechu nad hlavou, kde by mohli přenocovat. Nesetkali se však s žádnou vstřícností. Utrmácení po dlouhé cestě museli snášet odmítnutí u nejdnech dveří. Útočištěm se jim nakonec stal chudičký chlév s trochou slámy.

Každý z vás má určitě doma postýlku a měkkou peřinku, o které se mu maminka dobře stará, aby se tam pěkně spalo. Jistě i Panna Maria chtěla pro své Děťátko přichystat co nejlepší pohodlí, ale Syn Boží přišel na svět do úplné chudoby a peřinkou mu byla trocha slámy. Myslím, že by nikdo z vás neváhal a rád svou peřinku Ježíškovi nabídl.

Od jesliček v Betlémě nás sice dělí téměř 2000 let, ale pokusíme se v letošním adventu co nejlépe přichystat pro Ježíška „střechu nad hlavou“.

Využijeme přitom vaše prázdninové zkušenosti ze „Stavby kostela“. Záleží na každém z vás, jak se budete snažit advent opravdu dobře prožívat. Určitě víte, že některé věci vám rodiče opakují neustále, ale vy ne a ne poslechnout. Zkuste to změnit třeba právě teď. Dobré skutky, drobné odříkání si třeba maličností - to vše vás naplní radostí a z těchto drobných zdarů se bude pomalu tvořit dárek pro Ježíška - od každého z vás v podobě čistého srdce, a přece ode všech společný - betlém. Hned vám to vysvětlím. V zadní chodbičce v kostele v Dolní Čermné budete mít na nástěnce obrázek a připravené očíslované kousky, kterými budete zaplňovat prázdná pole. Každému nalepenému kousku by tedy mělo odpovídat něco, co se vám povedlo. Jak už bylo uvedeno: dobrý skutek, poslušnost, odříkání, ale i dobrá modlitba.

Tak se nám podaří, že kameny ve zdech nebudou studené, ale prozáří je světlo všeho dobrého, co jste se pro Ježíška snažily udělat v této předvánoční době.

(Otazníček)

Pro starší:

Poslouchám pravidelné ťukání kapek deště na okno. Venku fouká vítr a poslední ojedinelé listy na stromech se třepotají jako praporky. Vzpomínám na rozhovor s jednou známou. Už si neuvědomuji, jak přišla řeč zrovna na vánoce, ale její slova mi uvízla v paměti. „Na Štědrý den, to se snažím být příjemná, milá, zbytečně se nehádat, pomoci druhému, aby se nenarušila ta kouzelná atmosféra, ta pohoda a klid.“ I pro nevěřící lidi mají tyto svátky takové kouzlo. O co radostněji můžeme vánoce prožívat my, když věříme v to, co je jejich podstatou, že se nám o vánocích narodil Boží Syn.

Proč ale právě takovou radost nedokážeme prožívat častěji? Proč si třeba leckde neumíme takhle zpříjemnit každou neděli, vždyť to je přece také velmi významný den. Jak často dovedeme odmlouvat svým rodičům, cítíme se obtěžováni jejich úkoly pro nás, vymlouváme se, nechce se nám pomáhat a plnit nejrůznější povinnosti. I náš slovník často obnáší spoustu odpovědí, které nemají s laskavostí nic společného. Co to zkusit třeba během adventu trochu vylepšit? Určitě bude ten předvánoční i vánoční čas bohatší pro nás všechny.

(EJ)

Služba lektorská - prosinec 1998					
6.12.	Ne	2. neděle adventní	7.30	Langrovi	173
			10.30	p.Mikulová	162
8.12.	Út	Slavnost P.MARIE	18.00	Šebrlovi	80
13.12.	Ne	3. neděle adventní	7.30	Kunertovi	125
			10.30.	Kunertovi	458
20.12.	Ne	4. neděle adventní	7.30	p.Hrdinová	139
			10.30.	Kubíčkoví	140
25.12.	Pá	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ , Boží hod vánoční	7.30	p.Jandová	129
			10.30.	p.Hampl	144
26.12.	So	Svátek sv.Štěpána, prvomučedníka	7.30	Jurenkovi	160
			10.30.	Bednářovi	92
27.12.	Ne	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie, Josefa	7.30	Nastoupilovi	109
			10.30.	Křivohlávkovi	262

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

1. neděle adventní
29. listopadu 1998
49. týden / 98

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

30. listopadu - pondělí Svátek sv. Ondřeje, apoštola
18.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
1. prosince - úterý po 1. neděli adventní
2. prosince - středa po 1. neděli adventní
18.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
3. prosince - čtvrtek sv. Františka Xaverského
6.45 Dolní Čermná - na úmysl dárce
18.00 Petrovice - za Františka Marka, manželku a vnučku Ludmilu
4. prosince - pátek po 1. neděli adventní
první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
18.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
5. prosince - sobota po 1. neděli adventní
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná - za živou rodinu
17.00 Verměřovice - za Františka Marka, manželku a rodiče

6. prosince - neděle – 2. neděle adventní

- Dolní Čermná 7.30 h. - za Josefa Uhra
Petrovice 9.00 h. - za Marii a Václava Vondrovy a oboje rodiče
Dolní Čermná 10.30 h. - za farníky

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

- ve farním kostele: *středa* - od 16.00 do 17.55 h.
čtvrtek a sobota - od 6.00 do 6.40 h.
pátek - od 15.00 - do 17.55 h.
neděle - od 6.30 - do 7.25 h.
- v Petrovicích: *čtvrtek* - od 17.00 - do 17.55 h.

Upozornění:

Ve Verměřovicích vzhledem k svátku sv. Františka Xaverského tento čtvrtek před 1. pátkem pravidelná mše svatá a zpověď nebude. Zpovídat se bude před vánočními svátky ve Verměřovicích v úterý 22.12. t.r. odpoledne od 14.00 h. - do 17.55 h. V 18.00 h. bude mše svatá.

Pravidelná návštěva nemocných farníků se před 1. pátkem uskuteční:

V Dolní Čermné - ve středu 2.12. a ve čtvrtek 3.12. *dopoledne*

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

- nácvik zpěvu na dětské bohoslužby: v pondělí 30.11. v 16.45 h. na faře v Dolní Čermné
- dětskou mši svatou: v pondělí 30.11. v 18.00 h. ve farním kostele v Dolní Čermné
- vyučování náboženství středoškoláků: v pondělí 30.11. v 19.15 h. na faře v Dolní Čermné (Pa)

POUTNÍK, LISTOPAD 1998

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka vánočního čísla je 6. prosince 1998

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59